

Sygn. akt: I C 760/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Podubińska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Ewa Sobieraj

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2017 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko A. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 760/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. w pozwie przeciwko A. W. domagał się zasądzenia kwoty 60.280,28 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kwoty 3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że podstawą wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu była umowa bankowa nr (...) zawarta w dniu 17 września 2009 roku przez pozwaną i Bank (...) S.A. Z uwagi na naruszenie przez pozwaną postanowień umowy, Bank (...) S.A. wypowiedział umowę, następnie na podstawie art. 509 k.c. wierzytelność wynikającą z przedmiotowej umowy zbył na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 30 listopada 2016 roku na rzecz powoda. Powód na potwierdzenie cesji wierzytelności dochodzonej pozwem przedłożył wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności. W ocenie powoda precyzuje on czynność bankową, która jest podstawą dochodzonego roszczenia oraz określa jego wysokość. Nadto, na potwierdzenie istnienia ciążącego na stronie pozwanej obowiązku spełnienia dochodzonego roszczenia złożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego powoda nr (...),

Powód twierdził, że na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu składały się kwoty:

- 40.000 złotych tytułem niespłaconej należności głównej,
- 12.214,62 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania,

- 7.436,62 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek karnych od dnia następującego po dniu rozwiązania umowy bankowej do dnia rozliczenia portfela nabytych wierzytelności tj. do dnia 30 listopada 2016 roku od niespłaconej kwoty zobowiązania,
- 629,04 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie obliczonych od dnia następującego po dniu rozliczenia portfela wierzytelności tj. od dnia 1 grudnia 2016 roku do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

Pozwana A. W. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na termin rozprawy, nie usprawiedliwiła swoje nieobecności, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. i Bank (...) S.A. w W. w dniu 30 listopada 2016 roku zawarli umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności pieniężne wynikające z tytułu czynności bankowych dokonanych z osobami fizycznymi wraz z zabezpieczeniami, szczegółowo określone w załącznikach nr od 2 do 7 do Umowy.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 13-18, KRS (...) k. 20-21, KRS (...) k. 28-29, KRS (...) k.31-32)

Dnia 21 lutego 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), w którym stwierdził, że dnia 30 listopada 2016 roku nabył od Banku (...) S.A. w W. wierzytelność wobec dłużnika A. W. wynikającą z umowy bankowej o nr (...), a wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 60.280,28 złotych.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 22, pełnomocnictwo k. 23, wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych k. 27)

W dniu 12 stycznia 2017 roku powód sporządził zawiadomienie o cesji wierzytelności oraz wezwanie do zapłaty adresowane do pozwanej A. W..

(dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 25-26)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwana A. W. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na termin rozprawy i nie wypowiedziała się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalnia więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanej wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 30 listopada 2016 roku umowy sprzedaży wierzytelności. Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie umowy cesji wierzytelności nabył wierzytelność względem pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem.

Z umowy przelewu wierzytelności nie wynika, by jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca Bankowi (...) S.A. we W. względem pozwanej wynikająca z umowy bankowej (...) zawartej dnia 17 września 2009 roku. Powód nie przedłożył żadnego dokumentu, z którego wynikałoby że wierzytelność objęta pozwem przeszła na rzecz powoda. Tymczasem skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że doszło do przelewu konkretnej wierzytelności. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową.

Strona powodowa nie przedkładając umowy bankowej (...) z dnia 17 września 2009 roku uniemożliwiła nie tylko zweryfikowanie okoliczności, czy niniejsza umowa w ogóle została zawarta, lecz również okoliczności, czy jeśli istniała, jej postanowienia nie wykluczały cesji wierzytelności.

W dalszej kolejności Sąd podnosi, iż zgodnie z zawartą umową sprzedaży wierzytelności, jej przedmiotem były wierzytelności pieniężne wynikające z tytułu czynności bankowych określone szczegółowo w Załącznikach nr 2 do 7 do Umowy. Załączników tych powód jednakże nie przedłożył.

Do pozwu dołączył wprawdzie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, jednakże powyższe dokumenty, z całą pewnością nie dają podstaw do ustalenia skuteczności dokonanej cesji wierzytelności w wysokości dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Wbrew stanowisku powoda, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji nie stanowi dowodu dokonania cesji wierzytelności przysługującej Bankowi (...) S.A. we W., nie stanowi on nawet dokumentu prywatnego w rozumieniu przepisu art. 245 k.p.c., albowiem brakuje na nim podpisu wystawcy. Zgodnie zaś z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Treść tego przepisu oraz funkcje spełniane przez podpis na dokumencie uzasadniają pogląd, że dokument prywatny nie może istnieć bez podpisu. Nadto, z uwagi na brak dokumentu umowy bankowej, z której to umowy wynikać miała wierzytelność objęta żądaniem pozwu, niemożliwym byłaby weryfikacja zapisów zawartych w tym wyciągu w zakresie chociażby warunków naliczenia odsetek czy kosztów.

Powód utrzymywał również, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi dowód istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej. Tymczasem, stwierdzić należy, co wprost wyraził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10, Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 15 września 2011 roku w sprawie II CSK 712/10 i z dnia 13 czerwca 2013 roku w sprawie V CSK 329/12 oraz m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie.

Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. 2014r., poz. 157 ze zm.) wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności (wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14). Tak więc powołanie się na wyciąg z ksiąg rachunkowych, w braku dowodu w postaci dokumentu umowy będącej źródłem wierzytelności, która to miała być następnie przedmiotem przelewu nie daje podstaw do skontrolowania sposobu ustalenia należności, źródła jej pochodzenia, jak i jej wysokości wskazanych w tym wyciągu.

Podkreślić również należy, że nabywca wierzytelności nie może być w korzystniejszej pod względem dowodowym sytuacji aniżeli jej zbywca, który dochodząc w postępowaniu sądowym kwot przysługujących mu w razie wypowiedzenia umowy zobowiązany byłby do wykazania istnienia wierzytelności dochodzonej w postępowaniu sądowym, w tym do udowodnienia skutecznego wypowiedzenia umowy, wysokości wierzytelności, w tym wysokości odsetek i z obowiązku tego nie może być zaś zwolniony nabywca wierzytelności.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę twierdzenia strony powodowej nie uzasadniają żądania pozwu, tak w zakresie dokonania cesji wierzytelności wynikającej z umowy nr (...) jak i istnienia tej wierzytelności. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanej wierzytelność dochodzona pozwem, dlatego też na podstawie art. 6 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)